

Arrest

nr. 293 723 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 april 2023 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2023 en gelet op de beschikking van 22 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Gambiaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Bakau. Toen u opgroeide, werd u fysiek en mentaal mishandeld door uw vader. Er waren veel discussies. Toen u nog jong was, verhuisde u naar Kerr Serign in de Senegambia omgeving. Uw ouders waren toen gescheiden, en u woonde daar met uw moeder. Het was moeilijk voor jullie toen, en u moest op straat dingen verkopen om uw moeder te ondersteunen.

Rond 2012 of 2013 trouwden uw ouders opnieuw, dit na bemiddelingen door de ouderen in de samenleving. Jullie woonden in Bundung voor ongeveer een jaar, waarna jullie verhuisden naar Kololi. In 2014 is uw moeder overleden.

U was een atleet in Gambia, uw talent als loper was ontdekt in een wedstrijd tussen jongeren in uw buurt. U werd in 2013 uitgenodigd om voor het politiedepartement te gaan lopen, u ging daar mee akkoord. U kreeg een opleiding binnen de politie voor 6 maanden ongeveer, en u mocht het meeste van uw tijd besteden aan trainingen. Enkel wanneer er grote evenementen, concerten, etc. waren, moest u ook politieactiviteiten uitvoeren.

U liep ook voor het nationale team van Gambia, en deed onder meer mee aan wedstrijden in Australië, Oekraïne, Nigeria, Azerbeidzjan, etc.

In de eerste helft van 2019 verliet u Gambia. U reisde van Gambia naar Dakar, Senegal, waar u een visum kreeg om naar Frankrijk te gaan. U kwam aan in Frankrijk in juni 2019. U deed daar een aantal wedstrijden met het nationale team van Gambia. U bleef daar ongeveer drie of vier maanden, u deed ook enkele wedstrijden in Nederland. Op 4 november 2019 kwam u aan in België en op 5 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: attesten van taalopleidingen, een attest van politieopleiding, een brief van de atletiekclub van Tienen, een document van de politie met betrekking tot AWOL en dismissed, een foto van u, uw atletiekresultaten, inschrijving atletiekclub, arbeidscontract, een kopie van uw paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat u discriminatie vreest omwille van het feit dat mensen opmerkingen maakten over u door te zeggen dat u biseksueel of homoseksueel bent, wat u niet bent (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7), terwijl u in de vragenlijst CGVS bij DVZ nog uitdrukkelijk verklaarde dat u biseksueel bent, wat u het leven onmogelijk maakt in Gambia (vragenlijst CGVS vraag 5). Voor DVZ verklaarde u nog dat u enkele jaren geleden naar buiten was gekomen als biseksueel, hetgeen u dus allemaal niet meer verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ontkende u uitdrukkelijk dat u biseksueel of homoseksueel bent, of dat u ooit een relatie hebt gehad met een man (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). In december 2019 legde u ook nog uit voor DVZ dat uw vader u had betrappt in de daad van homoseksualiteit en dat u daarom uw vader vreesde, hetgeen u ook niet meer herhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS (verklaring DVZ, vraag 33). U werd geconfronteerd met het feit dat u voor DVZ wel had verklaard dat u biseksueel bent, en u legde uit dat u verkeerde adviezen kreeg van de mensen in het Maximiliaanpark, en dat u naar hen luisterde uit angst (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Het CGVS erkent dat het mogelijk is dat u verkeerde adviezen kreeg, maar van een verzoeker tot internationale bescherming wordt wel verwacht dat hij hierin zijn eigen verantwoordelijkheid neemt en vanaf aanvang van de procedure waarachtige verklaringen aflegt. Daarenboven, op het moment dat u de vragenlijst CGVS aflegde in mei 2021, was u al anderhalf jaar in België, u verbleef al in een opvangcentrum en had dus ruim de tijd om u voor te bereiden op het afleggen van dit interview. U werd gewezen op het feit dat u deze verklaringen aflegde in een latere fase van uw asielprocedure, en u legde uit dat u vaak in het Maximiliaanpark was, maar dat u toch besloot om tijdens het persoonlijk onderhoud toch de waarheid te vertellen. Uw verklaring was allesbehalve afdoende om de tegenstrijdigheden in uw verklaringen te verschonen.

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

Daarenboven bent u in uw verklaringen met betrekking tot de beweerdelijke discriminatie dermate vaag, dat deze an sich al niet geloofwaardig zijn. U legde uit dat mensen op straat plots begonnen te zeggen dat u homoseksueel was en dat de mensen zich begonnen te distantiëren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U hebt er echter geen idee van waarom mensen zich opeens zo begonnen te gedragen. Gevraagd of er iets gebeurd was in 2018 waarom mensen zich zo begonnen te gedragen naar u toe, verklaarde u dat er niets was dat u zich kan herinneren. U kon wel zeggen dat er een jongen was die dat voor het eerst zei (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U bood het CGVS geen inzicht in de context waarin de beweerdelijke geruchten zouden zijn ontstaan. Verder hebt u ook niets gedaan om hulp te krijgen tegen deze geruchten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Hoewel u een vrees had om ooit aangevallen te worden, hebt u niets gedaan hiertegen, maar u ging gewoon verder met uw leven (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16).

Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dat u geen gegronde vrees tot vervolging hebt aangetoond omwille van een biseksueel geaardheid of om het feit dat mensen u zien als een persoon met een biseksuele/ homoseksuele geaardheid.

U haalde tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS ook nog een vrees voor een gevangenisstraf omwille van desertie bij de politie aan, omdat u uw contract bij de politie niet hebt afgemaakt. Deze vrees haalde u echter **niet aan tijdens uw verklaringen voor DVZ**, waar u enkel sprak over uw problemen met betrekking tot uw (vermeende) seksuele oriëntatie. Gevraagd naar de reden waarom u niet sprak over de desertie tijdens uw verklaringen voor DVZ, legde u uit dat u zich op dat moment niet comfortabel genoeg voelde om daarover te praten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Het onderwerp kwam niet in u op. Het CGVS onderstreept het belang van volledige, doch beknopte, verklaringen bij DVZ. Daarenboven, is het weinig aannemelijk dat u wel kon vertellen over uw (beweerdelijke) biseksuele geaardheid, een onderwerp dat niet evident is om over te spreken, maar zich niet comfortabel genoeg voelde om een vrees te uiten ten gevolge van uw beweerde desertie. Dat u niet vanaf het begin van de procedure een vrees uitte ten gevolge van beweerdelijke desertie, heeft een negatieve impact op de geloofwaardigheid en de ernst van deze beweerde vrees.

Het CGVS wijst verder op het feit dat u tekende voor vijf jaar tewerkstelling bij de politie, en dat u nog eens een nieuw contract aanging in 2018 voor vijf jaar, ook al kon u er op dat moment mee stoppen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Hieruit blijkt ook dat u duidelijk op de hoogte was van de contractuele voorwaarden waaraan u verbonden was. U dacht er aan om te stoppen omdat uw atletiecarrière veel van u vroeg, en een hoog niveau van sport aanpassingen vraagt op professioneel niveau (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). U stopte echter niet omdat u geen ander werk had dat u deed, u hebt nooit geprobeerd om te stoppen bij de politie. Daar u zelf vrijwillig zich aansloot bij de politie, en dus op de hoogte moest zijn van de eventuele gevolgen van de verbreking van dit contract, leidt er toe dat het an sich geen gegronde vrees voor vervolging is, of een risico op het lijden van ernstige schade. U hebt de politie ook niet verlaten omwille van gewetensbezwaren, u vertrok omwille van de (ongeloofwaardige) discriminatieproblemen die u beschreven hebt en omwille van uw deelname aan internationale atletiekwedstrijden.

Het "UN Handbook on procedures and criteria for determining refugee status" stelt uitdrukkelijk dat desertie in se niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève : "...Moreover, whether military service is compulsory or not, desertion is invariably considered a criminal offence. The Penalties may vary from country to country, and are not normally regarded as persecution. ...A person is clearly not a refugee if his only reason for desertion or draft evasion is his dislike of military service or fear of combat. ...".

Bij terugkeer naar Gambia vreest u een gevangenisstraf omwille van desertie, u kan echter niet duiden hoelang die gevangenisstraf zou duren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U legde uit dat de strafmaat er vanaf kan hangen, maar dat het misschien tussen 1 jaar en zeven jaar zou zijn. U hebt er verder ook geen idee van door welke instantie u dan berecht zou worden, noch volgens welk artikel u zou bestraft worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). **Voor iemand die beweerdelijk een bestraffing omwille van desertie vreest, bent u bijzonder slecht op de hoogte van wat die bestraffing dan effectief zou inhouden.** Dergelijke passieve houding ten aanzien van uw mogelijke vervolging en strafmaat is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

De Politiewet van Gambia, artikel 39, voorziet bijvoorbeeld een geldboete van 500 dalasis (7,45 euro), en/of een gevangenisstraf van zes maanden voor personen die veroordeeld worden door een magistraat (zie informatie in uw administratief dossier).

U slaagde er verder ook niet in om geloofwaardig te maken dat de Gambiaanse overheid u effectief zou vervolgen in Gambia omwille van uw vermeende gepleegde desertie. U legde ter staving hiervan een bewijs van politietraining neer en een kopie van een pagina, onder de vorm van restricted, waar uw naam op zou staan. Op die pagina staat een lijst van personen die AWOL (absent without official leave) en dismissed zijn, op 22 februari 2021. U legde uit dat u op die lijst staat als een persoon die vertrok zonder dat hij zijn dienst afmaakte (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Gevraagd hoe u aan dit document komt, legde u uit dat het naar u was gestuurd door een vriend van u. U hebt er echter geen idee van hoe uw vriend aan die lijst kwam, of wie die lijst opgesteld had (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Het document betreft overigens ook maar een kopie van een pagina waarbij dus niet duidelijk is door wie en waarom die werd opgesteld, informatie die belangrijk is voor de beoordeling van de bewijskracht van een dergelijk document. Bij gebrek aan dergelijke informatie, kan een document zoals dit an sich niet staven dat u effectief een gegronde vrees koestert ten gevolge van eventuele desertie. Dat staat overigens ook niet in dat document, het is enkel een lijst van mensen die afwezig zijn zonder geldig verlof.

Tot slot verklaarde u ook dat u een moeilijke jeugd had, waarbij uw vader agressief was en mishandelend (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8). U legde uit dat er veel discussies waren in uw jeugd en dat u geslagen werd door uw vader (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U verklaarde dat de trauma's van uw jeugd in uw hoofd spelen en dat het u een laag zelfvertrouwen geeft. Voor deze trauma's bent u niet in psychologische behandeling. U haalde hieromtrent ook geen concrete vrees bij terugkeer aan, u duidde dat het gewoon persoonlijk was voor u dat u flashbacks hebt (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). U hebt niet veel schrik van hem nu u ouder bent, en jullie wonen op verschillende plaatsen. Betreffende het trauma dat u naar eigen zeggen hebt, voorzag u niet dat het een effect zou hebben op uw leven in Gambia (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23).

Het CGVS merkt tot slot ook op dat u al van juni 2019 in Europa verbleef, in onder andere Nederland, of Frankrijk, maar dat u naliet in desbetreffende landen een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Gevraagd naar de reden waarom u toen geen asielaanvraag deed, legde u uit dat het niet duidelijk was toen in uw hoofd, en dat u niets wist over asiel (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). Deze verklaring is echter strijdig met uw beweringen voor DVZ op 17 december 2019, waar u nog verklaarde dat u in Nederland in de buurt sliep waar u asiel kon aanvragen, maar dat het te laat was op die dag om asiel te vragen. Van een verzoeker met een gegronde vrees tot vervolging kan er verwacht worden dat u zich na aankomst zo snel mogelijk wendt tot de autoriteiten in het land waar u verblijft, om daar bescherming te zoeken. Dat u naliet dit te doen, en u ook strijdig bent in de redenen waarom u dit niet deed, heeft een negatieve weerslag op de geloofwaardigheid van de problemen die u beweerdelijk had.

Wat betreft de overige documenten die u neerlegde met betrekking tot uw asielaanvraag, hebben deze geen relevantie voor de conclusies in deze beslissing. Er wordt immers niet betwist dat u een atletiekcarrière hebt, dat u taalopleidingen volgt, of dat u over de Gambiaanse nationaliteit beschikt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 23/01/2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van:

- artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);

- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- art. 48 tot art. 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna wet van 15 december 1980);
- artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen
- artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) ("Kwalificatierichtlijn")
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Inzake de vluchtelingenstatus stelt verzoeker:

"De tegenpartij baseert haar beslissing op de volgende motieven :

1) Tegenstrijdigheden tussen het interview op de DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS

De tegenpartij meent dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen : [...]

Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd, gedurende zijn persoonlijk onderhoud, dat hij aanvankelijk andere verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst vreemdelingenzaken omtrent zijn seksuele oriëntatie, omdat hij slecht geadviseerd werd door andere personen in het Maximiliaanpark (NPO, p. 20).

Verzoeker was, bij aankomst in België, in een moeilijke situatie : hij had geen referentiepunten, was heel kwetsbaar (zie infra) en heeft dan ook geluisterd naar de adviezen van andere personen. Verzoeker betreurt dit vandaag.

De initiële verklaringen van verzoeker kunnen echter niet leiden tot de conclusie dat hij geen bescherming nodig heeft in België.

[...]

2) De discriminatie van verzoeker omwille van zijn toegeschreven seksuele geaardheid

De tegenpartij meent ook dat verzoeker dermate vaag is, dat hij de discriminatie omwille van zijn toegeschreven seksuele geaardheid niet geloofwaardig maakt : [...]

"Eerst en vooral, wenst verzoeker de nadruk te leggen op de vereiste van artikel 48/3, §5, dat bepaalt wat volgt : [...]

In casu, maakt het dus niet uit of verzoeker al dan niet biseksueel of homoseksueel is, aangezien dit kenmerk hem toegeschreven wordt door andere personen in Gambia.

In tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, is verzoeker heel duidelijk geweest voor wat betreft de vervolgingsdaden die hij in Gambia heeft ondergaan : zo heeft hij uitgelegd dat hij voor het eerst uitgescholden en gediscrimineerd werd door I. A. (alias E-boy) toen zij van de moskee kwamen.

Hij heeft ook uitgelegd dat de beledigingen zijn begonnen eind 2018 begin 2019, en dat hij er altijd mee geconfronteerd werd ("niet occasioneel" NPO, p. 16), in de straat, tijdens matches, op het voetbalveld, op het basketbalveld, buiten de moskee, enz. (NPO, p. 14 en 15).

Voor verzoeker, is het bijgevolg heel moeilijk om de vervolgingsdaden te individualiseren, **omdat hij continu beledigd werd, ook door personen die hij niet kende.**

De tegenpartij handelt dan ook op een heel onzorgvuldige manier door te menen dat verzoeker zijn vrees niet hard maakt, zonder concrete vragen te stellen aan verzoeker over de feiten die zich hebben voorgedaan. Zo heeft de tegenpartij bijvoorbeeld amper vragen gesteld aan verzoeker over het voorval met I. A.. Verzoeker heeft ook weinig concrete vragen gesteld over wat er allemaal is gebeurd in Gambia.

Dit was, gelet op het kwetsbaar profiel van verzoeker (zie infra) echter noodzakelijk om de vrees van verzoeker in geval van terugkeer op een gronde wijze te analyseren.

De tegenpartij schendt haar zorgvuldigheidsplicht.

Dit is des te zorgwekkender dat de situatie van personen die behoren tot seksuele minderheden in Gambia uiterst problematisch is en dat personen die behoren tot seksuele minderheden in Gambia op systematische wijze vervolgd worden. Zo is homoseksualiteit nog steeds strafbaar in Gambia : [...]

In het rapport van de COI van de Home Office van het Verenigd Koninkrijk van februari 2023⁴, lezen wij [...]

Aangezien homoseksualiteit nog steeds strafbaar is in Gambia, kon verzoeker ook natuurlijk niet rekenen op de hulp of bescherming van zijn autoriteiten. Het tegenovergestelde verwachten (zoals ook de tegenpartij dat doet), is helemaal illusoir. Wij lezen trouwens : [...]

3) De desertie van verzoeker

De tegenpartij meent, betreffende de vrees van verzoeker voor een gevangenisstraf omwille van zijn desertie bij de politie, omdat hij zijn contract bij de politie niet heeft afgemaakt, wat volgt : [...]

Er dient opgemerkt te worden dat de tegenpartij op zich niet betwist dat verzoeker voor de Gambiaanse politiediensten heeft gewerkt, dat hij gestopt is met werken in de loop van zijn contract en dat hij dus een gevangenisstraf voor desertie riskeert in geval van terugkeer naar Gambia. De objectieve kernelementen van zijn vrees zijn dus aanwezig, ongeacht de kennis die verzoeker heeft van de straf die hij loopt in geval van terugkeer naar Gambia.

Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd, gedurende zijn persoonlijk onderhoud, dat hij niet zomaar kon stoppen met zijn tewerkstelling voor de politie (NPO, p. 18). De redenen die hij aanhaalt (zijn sportcarrière en de discriminatie), zouden niet als voldoende zijn aanvaard geweest (NPO, p. 18). Verzoeker was dus **gedwongen** om zijn tewerkstelling, **tegen zijn wil**, verder te zetten, wat voor hem ondraaglijk geworden was.

Waar de tegenpartij meent dat verzoeker er niet in slaagt om geloofwaardig te maken dat hij nog steeds vervolgd wordt door de Gambiaanse politie, benadrukt hij dat hij een document heeft neergelegd om dit te bewijzen. De tegenpartij meent dat het onduidelijk is wie het document heeft opgesteld. Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd dat de lijst aan hem overgemaakt werd door een vriend (NPO, p. 20), die nog steeds voor de Gambiaanse politiediensten werkt (NPO, p. 18). Het lijkt dus vanzelfsprekend dat zijn vriend dit documenten verkregen heeft op zijn werkplaats, die ook de voormalige werkplaats was van verzoeker.

4) Intra-familiaal geweld

Verzoeker heeft meerdere keren uitgelegd, gedurende zijn persoonlijk onderhoud, dat hij in zijn jeugd het slachtoffer is geweest van intra-familiaal geweld.

Zo heeft verzoeker uitgelegd dat hij mishandeld werd door zijn vader : [...]

Verzoeker heeft dus reeds vervolgingsdaden, vanwege zijn vader, ondergaan (artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet).

Verzoeker heeft ook duidelijk uitgelegd dat hij, na de scheiding van zijn ouders, voor zijn moeder moest zorgen en dat hij een enorme druk voelde : [...]

Verzoeker is dus opgegroeid in een onzekere, onstabiele en gewelddadige context, wat een grote impact heeft gehad op zijn ontwikkeling en zijn zelfvertrouwen.

Verzoeker houdt duidelijk een trauma over aan wat er gebeurd is tijdens zijn jeugd : [...]

Verzoeker heeft dit trouwens

meermaals herhaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

De tegenpartij minimiseert de psychologische problemen en het opgelopen trauma van verzoeker.

De tegenpartij verliest uit het oog dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, bevat. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief element zoals gesuggereerd wordt door het CGVS.

Op basis van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen, moet de vrees als gegronde worden geacht als de eiser redelijkerwijs kan vastleggen dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden⁷.

Met betrekking tot het subjectieve element van de vrees, staat in het Handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus dat [...].

Verder bepaalt de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met “de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen” (artikel 48/6, §5, c)).

In casu, heeft de tegenpartij geen rekening gehouden met het subjectief element van de vrees van verzoeker, voor wie het absoluut ondenkbaar is om terug te keren naar Gambia, gelet op de herinneringen die hij overhoudt aan zijn verblijf in Gambia, en zijn algemene gemoedstoestand.

Verzoeker heeft trouwens duidelijk gezegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat een terugkeer niet mogelijk was “voor zijn reflexen, flashbacks en zo” (NPO, p. 23).

Verzoeker heeft dus op spontane wijze het subjectief element van zijn vrees aangehaald.

5) Het gedrag van verzoeker in Europa

De tegenpartij meent uiteindelijk : [...]

Verzoeker benadrukt dat de grote meerderheid van asielzoekers in België eerst langs een andere Europese lidstaat zijn gepasseerd zonder er (vrijwillig) een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Iets minder dan de helft van deze asielzoekers krijgt uiteindelijk ook een internationale beschermingsstatus toegekend in België door de verwerende partij (ongeveer 43,5 % in 2021¹⁰), zonder dat hen verweten wordt dat zij geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in de andere Europese lidstaten.

Het feit dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in de andere Europese lidstaten is dus geen doorslaggevend element om te besluiten tot het feit dat verzoeker geen vrees voor vervolging (of ernstige schade) heeft in geval van terugkeer naar Gambia en dus geen nood heeft aan een internationale beschermingsstatus in België.

Waar de tegenpartij insinueert dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend, dient er gewezen te worden op wat volgt : [...]

b. Kwetsbaarheid van verzoeker

Artikel 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) ("Kwalificatierichtlijn") bepaalt : [...]

Dezelfde bepaling verplicht de lidstaten rekening te houden met de specifieke situatie van de persoon dat wordt vastgesteld na een **individuele beoordeling** (Zie §4 van artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn).

Artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn voorziet in een **individuele beoordeling** van een verzoek om internationale bescherming, waarbij onder andere rekening gehouden wordt met : [...]

In casu, moet redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoeker een heel kwetsbaar profiel heeft :

- Verzoeker is het slachtoffer geweest van intra-familiaal geweld [...];
- Verzoeker heeft op een jonge leeftijd zijn moeder moeten helpen [...];
- Verzoeker is het slachtoffer geweest van bedreigingen, beledigingen en discriminatie omwille van een toegeschreven seksuele geaardheid ;
- Verzoeker leefde in Gambia met een constante vrees om het slachtoffer te worden van fysiek geweld vanwege andere Gambiaanse burgers (NPO, p. 16) ;
- Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd dat hij een trauma overhoudt aan wat er in Gambia gebeurd is, o.a. in zijn familiale sfeer (zie o.a. NPO, p. 23).

Rekening houdend met al deze elementen, is het vanzelfsprekend dat verzoeker heel kwetsbaar is.

Deze elementen van kwetsbaarheid kunnen duidelijk een impact gehad hebben op de herinneringen van verzoeker aan wat hij meegemaakt heeft in Gambia. Inderdaad : [...]

Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij onvoldoende rekening gehouden heeft met al deze elementen.

c. De samenwerkingsplicht van verwerende partij

[...]

In casu, blijkt duidelijk dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit natuurlijk essentieel is in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Zo was het onder andere van essentieel belang dat verwerende partij meer vragen gesteld zou hebben aan verzoeker betreffende de beledigingen en discriminerende handelingen die hij heeft ondergaan in Gambia omwille van zijn toegeschreven seksuele geaardheid. **De tegenpartij heeft slechts oppervlakkige vragen gesteld maar heeft geen enkele poging ondernomen om in detail te onderzoeken wat verzoeker allemaal heeft meegemaakt in Gambia. Zo heeft de tegenpartij bijvoorbeeld bijna geen vragen gesteld aan verzoeker over het voorval met I. A.**

Er werd enkel met de negatieve elementen van de verklaringen rekening gehouden maar niet met de positieve elementen.

Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht schendt.

d. Voordeel van twijfel

[...]

Dit was des te belangrijker dat verzoeker onmogelijk als homoseksueel teruggestuurd kan worden naar zijn land van herkomst."

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker

“[...]”

De inhoud van de wet van 15 december 1980 weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Belgische Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het leven van verzoeker in gevaar gebracht zou worden, bijvoorbeeld in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

In casu, vreest verzoeker, in zijn hoofde, onmenselijke of vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Gambia, aangezien hij er zijn homoseksualiteit niet openlijk zou kunnen beleven. Hij zou ook het risico nemen om, omwille van zijn seksuele geaardheid, vervolgd te worden (zie supra).

Verder heeft verzoeker in Gambia bijna geen sociaal netwerk meer (zijn moeder is overleden en verzoeker heeft geen contact meer met zijn vader (NPO, p. 9) en heeft hij bijgevolg geen realistische hervestigingsmogelijkheden.

Hij loopt dan ook een heel groot risico om, ingeval van terugkeer naar Gambia, onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake

het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker voert aan dat hij omwille van zijn toegeschreven seksuele geaardheid gediscrimineerd werd in zijn land van herkomst. Volgens verzoeker maakt het niet uit of hij al dan niet biseksueel of homoseksueel is, aangezien dit kenmerk hem toegeschreven wordt door andere personen in Gambia.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart dat hij geen biseksueel of homoseksueel is (gehoor CGVS, p. 14). Tevens blijkt dat hij in 2017 een kortstondige relatie had met een meisje (gehoor CGVS, p. 21).

Behoudens één incident in 2018 met een zekere I. A. kan verzoeker concreet geen personen of situaties duiden waaruit blijkt dat hij als biseksueel werd aanzien binnen de Gambiaanse samenleving.

De misplaatste opmerking(en) van I. A. kunnen te dezen niet aangenomen worden als een daad van vervolging. Verzoeker betoogt onder meer: *“Zo heeft de tegenpartij bijvoorbeeld amper vragen gesteld aan verzoeker over het voorval met I. A.. Verzoeker heeft ook weinig concrete vragen gesteld over wat er allemaal is gebeurd in Gambia.”* Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt echter dat afdoende vragen werden gesteld inzake dit voorgehouden incident (gehoor CGVS, p. 14 – 15); daarenboven is verzoeker middels dit verzoekschrift in de mogelijkheid om dit vermeend incident nader te omschrijven, *quod non in casu*.

De Raad treedt derhalve de motivering bij die luidt:

“Daarenboven bent u in uw verklaringen met betrekking tot de beweerdelijke discriminatie dermate vaag, dat deze an sich al niet geloofwaardig zijn. U legde uit dat mensen op straat plots begonnen te zeggen dat u homoseksueel was en dat de mensen zich begonnen te distantiëren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U hebt er echter geen idee van waarom mensen zich opeens zo begonnen te gedragen. Gevraagd of er iets gebeurd was in 2018 waarom mensen zich zo begonnen te gedragen naar u toe, verklaarde u dat er niets was dat u zich kan herinneren. U kon wel zeggen dat er een jongen was die dat voor het eerst zei (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U bood het CGVS geen inzicht in de context waarin de beweerdelijke geruchten zouden zijn ontstaan. Veder hebt u ook niets gedaan om hulp te krijgen tegen deze geruchten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Hoewel u een vrees had om ooit aangevallen te worden, hebt u niets gedaan hiertegen, maar u ging gewoon verder met uw leven (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dat u geen gegronde vrees tot vervolging hebt aangetoond omwille van een biseksueel geaardheid of om het feit dat mensen u zien als een persoon met een biseksuele/ homoseksuele geaardheid.”

De Raad stelt immers vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het relaas, het uitvoerig citeren van landeninformatie inzake de situatie van de LGBTQ+ in Gambia, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder.

Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoeker kan zich evenmin beroepen op een veelheid van rechtsregels om *in casu* concreet aannemelijk te maken dat verweerder zich niet zou hebben gehouden aan de samenwerkingsplicht, zoals deze *supra* in punt 3 is omschreven.

5. Verzoeker voert aan dat hij vrees voor vervolging heeft ingevolge zijn desertie en dit omdat hij zich heeft onttrokken aan zijn contract met de politie.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent:

"Het CGVS wijst verder op het feit dat u tekende voor vijf jaar tewerkstelling bij de politie, en dat u nog eens een nieuw contract aanging in 2018 voor vijf jaar, ook al kon u er op dat moment mee stoppen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Hieruit blijkt ook dat u duidelijk op de hoogte was van de contractuele voorwaarden waaraan u verbonden was. U dacht er aan om te stoppen omdat uw atletiecarrière veel van u vroeg, en een hoog niveau van sport aanpassingen vraagt op professioneel niveau (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). U stopte echter niet omdat u geen ander werk had dat u deed, u hebt nooit geprobeerd om te stoppen bij de politie. Daar u zelf vrijwillig zich aansloot bij de politie, en dus op de hoogte moest zijn van de eventuele gevolgen van de verbreking van dit contract, leidt er toe dat het an sich geen gegronde vrees voor vervolging is, of een risico op het lijden van ernstige schade. U hebt de politie ook niet verlaten omwille van gewetensbezwaren, u vertrok omwille van de (ongeloofwaardige) discriminatieproblemen die u beschreven hebt en omwille van uw deelname aan internationale atletiekwedstrijden.

Het "UN Handbook on procedures and criteria for determining refugee status" stelt uitdrukkelijk dat desertie in se niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève : "...Moreover, whether military service is compulsory or not, desertion is invariably considered a criminal offence. The Penalties may vary from country to country, and are not normally regarded as persecution. ...A person is clearly not a refugee if his only reason for desertion or draft evasion is his dislike of military service or fear of combat. ...".

*Bij terugkeer naar Gambia vreest u een gevangenisstraf omwille van desertie, u kan echter niet duiden hoelang die gevangenisstraf zou duren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U legde uit dat de strafmaat er vanaf kan hangen, maar dat het misschien tussen 1 jaar en zeven jaar zou zijn. U hebt er verder ook geen idee van door welke instantie u dan berecht zou worden, noch volgens welk artikel u zou bestraft worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). **Voor iemand die beweerdelijk een bestraffing omwille van desertie vreest, bent u bijzonder slecht op de hoogte van wat die bestraffing dan effectief zou inhouden.** Dergelijke passieve houding ten aanzien van uw mogelijke vervolging en strafmaat is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. De Politiewet van Gambia, artikel 39, voorziet bijvoorbeeld een geldboete van 500 dalasis (7,45 euro), en/of een gevangenisstraf van zes maanden voor personen die veroordeeld worden door een magistraat (zie informatie in uw administratief dossier).*

***U slaagde er verder ook niet in om geloofwaardig te maken dat de Gambiaanse overheid u effectief zou vervolgen in Gambia omwille van uw vermeende gepleegde desertie.** U legde ter staving hiervan een bewijs van politietraining neer en een kopie van een pagina, onder de vorm van restricted, waar uw naam op zou staan. Op die pagina staat een lijst van personen die AWOL (absent without official leave) en dismissed zijn, op 22 februari 2021. U legde uit dat u op die lijst staat als een persoon die vertrok zonder dat hij zijn dienst afmaakte (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Gevraagd hoe u aan dit document komt, legde u uit dat het naar u was gestuurd door een vriend van u. U hebt er echter geen idee van hoe uw vriend aan die lijst kwam, of wie die lijst opgesteld had (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Het document betreft overigens ook maar een kopie van een pagina waarbij dus niet duidelijk is door wie en waarom die werd opgesteld, informatie die belangrijk is voor de beoordeling van de bewijskracht van een dergelijk document. Bij gebrek aan dergelijke informatie, kan een document zoals dit an sich niet staven dat u effectief een gegronde vrees koestert ten gevolge van eventuele desertie. Dat staat overigens ook niet in dat document, het is enkel een lijst van mensen die afwezig zijn zonder geldig verlof."*

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die deze pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen.

Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het relaas, de loutere bewering dat hij zijn sportcarrière niet kon stoppen, de verwijzing en herhaling van zijn verklaringen inzake het bijgebrachte document en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder.

Dit kan andermaal bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

6. Verzoeker verwijst verder naar zijn voorgehouden kwetsbaar profiel ingevolge intra-familiaal geweld (zijn agressieve vader), de hulp aan zijn alleenstaande moeder en de vrees om slachtoffer te worden van fysiek geweld door andere Gambiaanse burgers.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat deze feiten, alleenstaand en/of cumulatief genomen, niet kunnen aangenomen als daden voor vervolging zoals omschreven in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit klemmt des te meer omdat de vrees voor fysiek geweld verbonden is aan zijn niet-geloofwaardig voorgehouden gepercipieerde bisexualiteit (cf. voorstaand punt 4). Verzoeker toont evenmin aan dat hij omwille van één van de gronden van vervolging geen beroep zou kunnen doen op de Gambiaanse autoriteiten.

7. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Kosten

10. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS